

Marianne Jelved (RV):

Det er til hr. Jes Lunde. Jeg føler trang til at sige, at vi jo netop har haft en drøftelse af erfaringerne i forbindelse med aktiveringsforliget i den kreds, der indgik forliget, og vi var enige om, at det var vanskeligt at afgøre præcis, hvilke årsager der var til, at der ikke var kommet større effekt ud af det på nuværende tidspunkt.

Netop i forbindelse med forældreorlov tror jeg, at et af problemerne har været det, vi i øvrigt var enige om at sige, nemlig at der skulle være en ny i den stilling, altså at stillingen skulle genbesættes i den periode, hvor der var orlov. Så der kan være mange forskellige forklaringer på, at det ikke er gået bedre og hurtigere, end vi havde troet.

Socialdemokratiets formand har jo indimellem sagt noget fornuftigt og nogle gange endda noget, som man kunne betegne som klogt, og sådanne kloge ord vil jeg gerne gøre til mine. Jeg mindes, at hr. Nyrup Rasmussen på et tidspunkt inden for de sidste par måneder har sagt: Rent moralsk bør man nok, når man indgår forlig, kompromiser, bagefter også være parat til at forsvare disse kompromiser og de resultater, man har nået. Det synes jeg var kloge ord.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jo, det kan selvfølgelig være udmærket, men der er bare det problem ved det, at da vi havde indgået aktiveringsforliget, lod finansministeren udarbejde en beregning over effekten, og den gav det skøn, at det ville nedbringe arbejdsløsheden med 60.000 i 1993. Hvis det var blevet virkningen, ville jeg have stået heroppe i dag og rost os selv over det gode forlig, vi lavede i foråret.

Men jeg må gøre fru Marianne Jelved opmærksom på, at situationen jo er den modsatte, idet vi har fået en økonomisk oversigt, hvor man har opjusteret skønnet over ledigheden, som man nu regner med vil stige til 310.000 i 1993 i stedet for at falde med 60.000.

Det må da vække til eftertanke. Fru Marianne Jelved kan vel ikke mene, at man skal forsvare et forlig, uanset om det har vist sig, at det var bluff, hvad finansministeren påstod. Han sagde, at ledigheden ville falde med 60.000, men nu viser det sig, at den stiger. Det må da kalde på eftertanke hos os alle sammen og be-

tyde, at vi prøver at gøre det helt anderledes godt, når vi skal i gang med forhandlingerne til efteråret. Vi kan da ikke fortsætte i samme skure; det vil SF i alt fald ikke være med til.

Så spurgte jeg hr. Aagaard, om der var én god grund til at tro på regeringens løfter, og det svar, jeg fik, var sort tale. Hr. Aagaard svarede, at vi jo nu havde fået en masse rapporter, der viste præcis, hvor der skulle gribes ind – jeg går ud fra, hr. Aagaard tænker på Zeuthenrapporten, og der nikkedes – jamen Zeuthenrapporten siger jo lige præcis ikke noget om det. Zeuthenrapporten siger noget om, hvordan man kan gøre en bedre indsats over for de ledige på den måde, man aktiverer dem i øjeblikket, altså de forskellige støtteordninger, men Zeuthenudvalget beklager nærmest selv, at de ikke har haft mulighed for at beskæftige sig med selve beskæftigelsespolitikken, altså at der skal skaffes nogle flere job, men det ligger uden for deres kommissorium. Derfor undrer det mig meget, at hr. Aagaard henviser til den som baggrund for, at vi nu skal tro på regeringens løfter.

Jeg må konkludere, at hr. Aagaard ikke rigtig har noget svar til os. Der er vist ikke rigtig nogen grund til at tro på, at regeringen er blevet anderledes over nat.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg synes ikke, jeg fik noget særlig tydeligt svar fra hr. Aagaard. Hr. Aagaard sagde på den ene side, at vi skal fastholde den økonomiske politik, og hr. Aagaard sagde på den anden side, at man inden for forsvarlige rammer kan lempe finanspolitikken. Det sidste er jeg enig i. Men så vil jeg bede om definitionen. Står denne lempelse i forhold til det udgangspunkt på minus 6 milliarder kroner – altså en stramning på 6 milliarder kroner – som er indeholdt i finansloven, og som bl.a. betyder, at regeringen i finansloven lægger op til investeringer på 1,7 milliarder kroner mindre i 1993 end i 1992, at man eksempelvis lægger op til at beskære de væsentligste dele af erhvervspolitikken, nemlig tilsagnsrammerne, med over 30 pct., altså en tredjedel? Er det i forhold til finanslovens meget nedjusterede udgangspunkt, som vil betyde yderligere arbejdsløshed, at hr. Aagaard vil lempe, eller vil hr. Aagaard foretage en reel lempelse, som det bl.a. står i det dagsordens-